IANUARIE

Duminică

Ce bine-ar fi fost dac-aş fi început jurnalul ăsta mai demult, fiindcă cine va ajunge să-mi scrie biografia va avea multe nelămuriri despre viața mea de dinainte de gimnaziu.

Din fericire, îmi amintesc cam tot ce mi s-a întâmplat încă de când m-am născut. De fapt, îmi amintesc şi chestii chiar de DINAINTE de a mă fi născut.

Pe vremea aia, eram doar eu, înotând prin întuneric, făcând salturi pe spate şi dormind ori de câte ori simțeam nevoia.

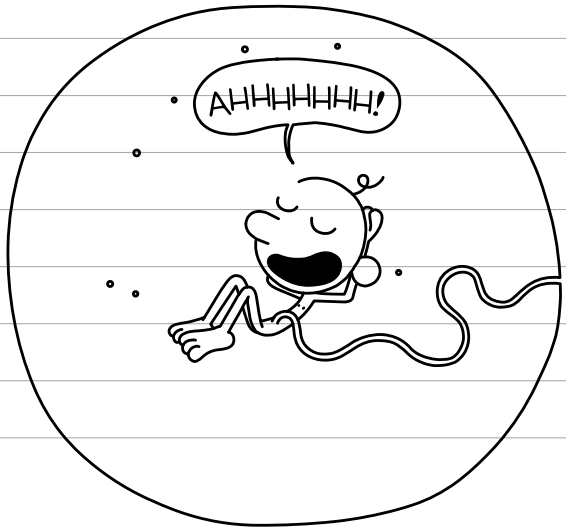

Apoi, într-o zi, fix în mijlocul unui pui de somn straşnic, am fost trezit de nişte sunete ciudate, care veneau dinafară.

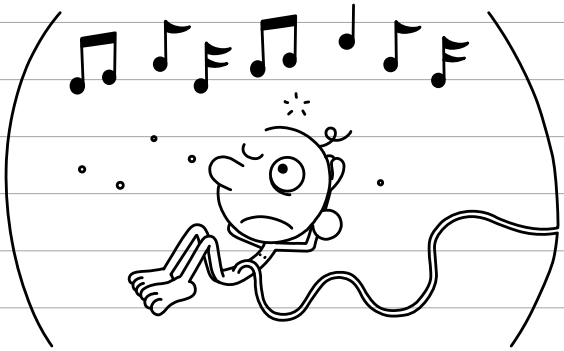

Atunci, nu ştiam ce naiba se auzea, dar mai târziu am aflat că Mami îşi punea nişte căşti pe burtă, ca să mă stimuleze.

Probabil Mami credea că, dacă-mi pune muzică clasică în fiecare zi înainte să mă nasc, voi deveni un soi de geniu.

Căştile alea aveau şi un microfon şi, când nu punea muzică, Mami îmi povestea cam tot ce se întâmpla atunci în viața ei.

Şi când Tati venea de la serviciu, Mami îl punea să-mi povestească punct cu punct şi ziua LUI.

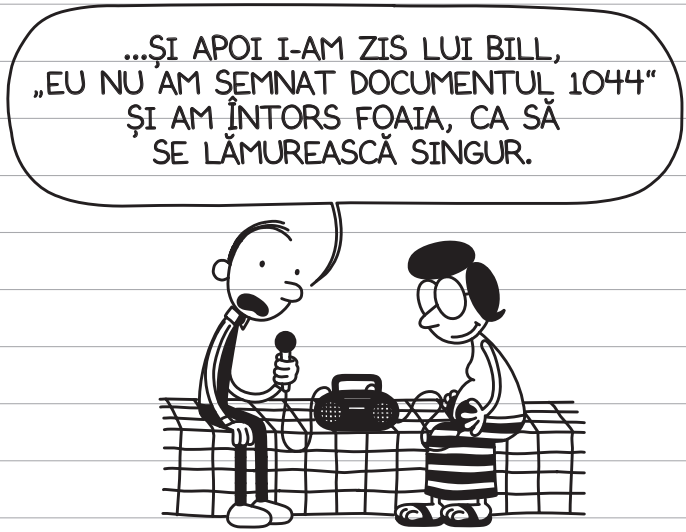

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. În fiecare seară, Mami îmi citea câte o jumătate de oră înainte de culcare.

Problema era că programul meu de somn nu se sincroniza cu al mamei. Aşa că atunci când ea dormea, eu eram, de fapt, treaz şi superactiv.

De fapt, acum aş vrea să fi fost mai atent la ce-mi citea Mami.

Săptămâna trecută, am avut un test despre o carte pe care n-am citit-o deocamdată. Sunt sigur că era cea pe care mi-o citea Mami înainte să mă nasc, deşi nu mi-am putut aminti detaliile.

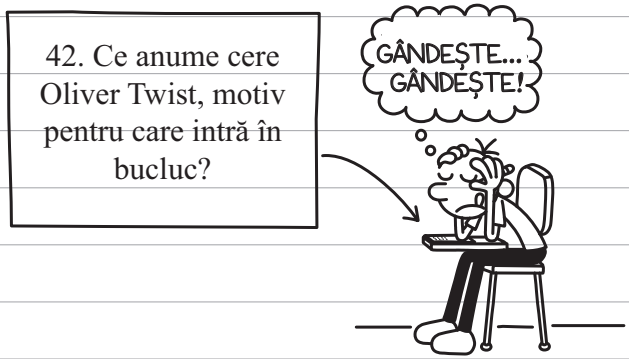

Cred că-n perioada în care-mi citea Mami cartea asta eu eram ocupat cu altceva.

Faza e că Mami nici n-ar fi avut NEVOIE de microfon ca să se facă auzită.

Adică eu eram deja ÎNĂUNTRUL ei, deci auzeam fiecare cuvinţel, fie că voiam sau nu.

În plus, puteam să aud TOT ce se petrecea afară. Aşa c-am fost nevoit să-i ascult pe Mami şi Tati giugiulindu-se.

Niciodată nu m-am simțit confortabil în preajma oamenilor care-şi manifestă afecțiunea în public, MAI ALES când e vorba de părinții mei. Am încercat să-i fac să se oprească, dar n-au înțeles niciodată mesajul.

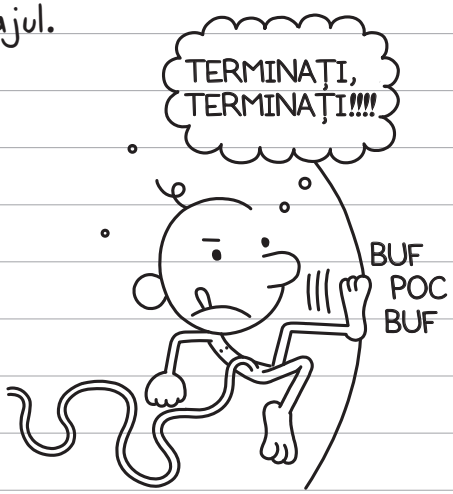

De fapt, încercările mele păreau să ÎNRĂUTĂȚEASCĂ lucrurile.

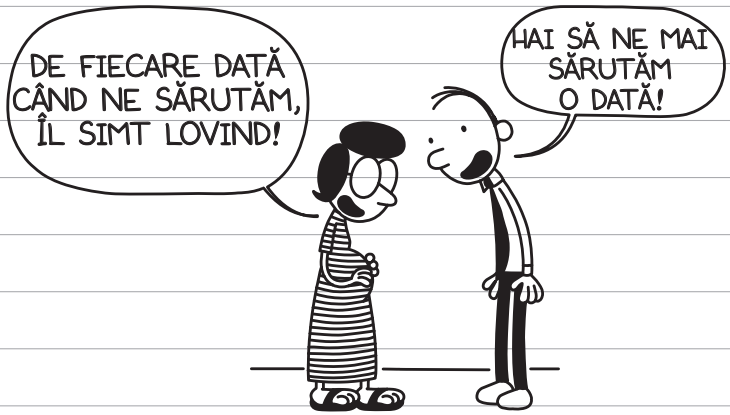

După câteva luni de trăit în condițiile astea, trebuia să-mi iau urgent tălpăşița, aşa că de-asta m-am născut eu cu trei săptămâni mai devreme. Dar, după ce-am dat de aerul rece şi de neoanele alea orbitoare din sala de naşteri, mi-am dorit să fi rămas unde eram înainte.

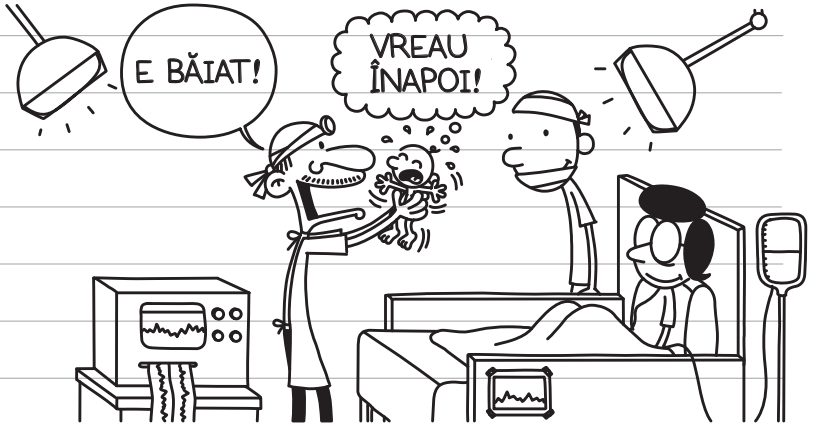

Până să ajung pe lume, eram deja obosit şi fără prea mare chef de viață. Deci acum ştiți de ce în toate pozele cu nou-născuți, bebeluşii arată aşa de supărați.

Vă prezentăm mica noastră minune:

Gregory Heffley

2 kilograme
și 500 de grame

De fapt, ÎNCĂ nu m-am recuperat după atâta somn pierdut, deşi tot încerc.

Încă de când m-am născut, am tot încercat să retrăiesc sentimentul ăla că plutesc prin întuneric, mai fericit ca niciodată.

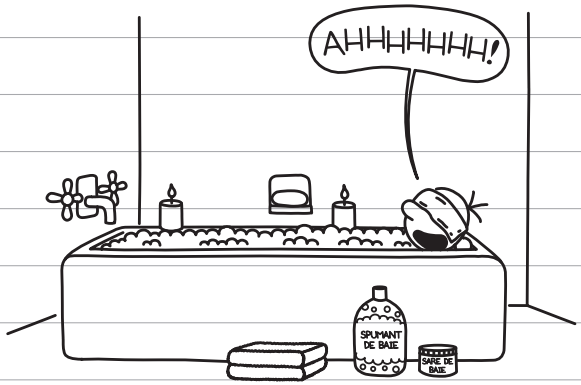

Dar când trăieşti într-o casă cu încă patru oameni, trebuie să apară un fraier care să-ți strice distracția.

Mi-am cunoscut fratele, Rodrick, la scurt timp după ce m-am născut. Până în momentul ăla, am crezut că sunt singurul copil şi am fost destul de dezamăgit să aflu că nu-i aşa.

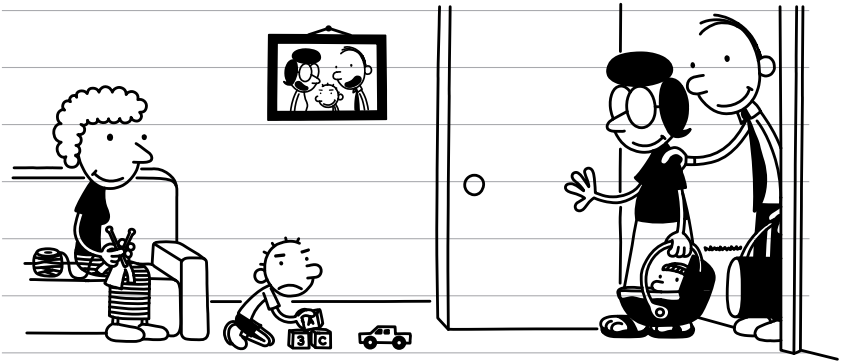

Familia mea locuia într-un apartament minuscul pe vremea aceea, iar eu a trebuit să împart o cameră cu Rodrick. El a primit pătuțul cu gratii, așa că, în primele luni din viață, am fost nevoit să dorm în primul sertar al comodei, ceea ce, sunt sigur, nu-i nici măcar legal.

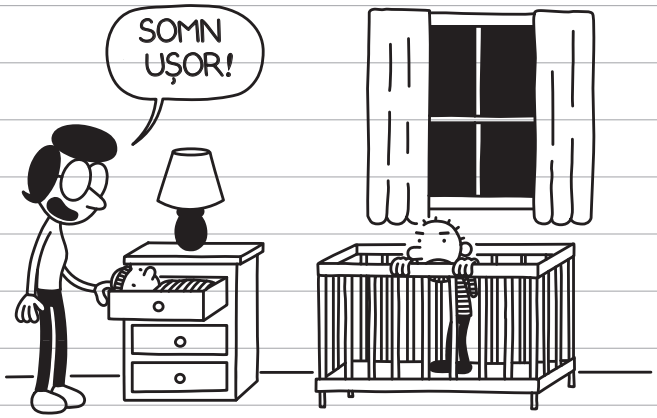

În cele din urmă, Tati și-a mutat catrafusele din camera pe care o folosea ca birou și a transformat-o într-o cameră de copii. Eu am primit vechiul pătuț al lui Rodrick, iar el s-a ales cu un pat nou.

Absolut TOT ce-aveam pe-atunci îi aparținuse lui Rodrick înainte.

Când ajungeau la mine, toate lucrurile erau deja stricate sau pline de bale.

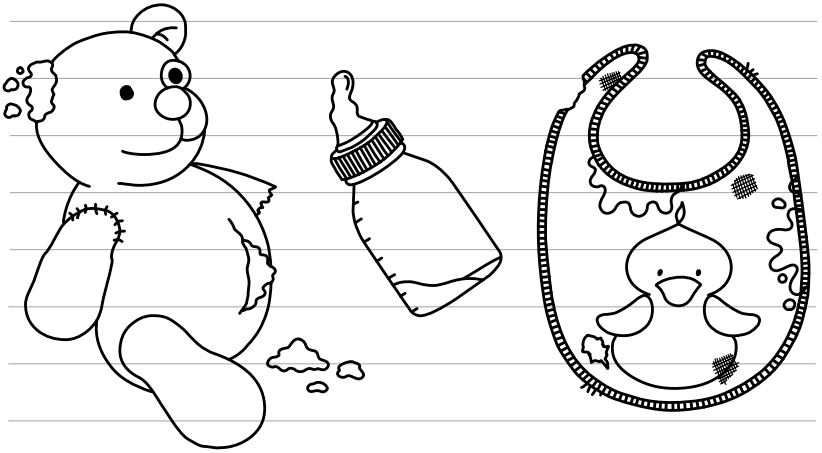

Până şi SUZETA a fost mai întâi a lui Rodrick. Cred că nu era pregătit să renunțe la ea, ceea ce-ar putea să explice de ce nu m-a plăcut cu adevărat niciodată.

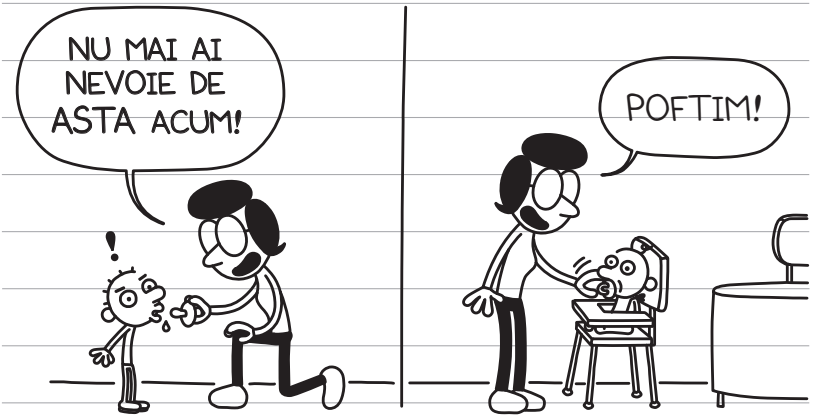

Am fost doar noi patru pentru o lungă bucată de vreme, dar apoi Mami mi-a zis că urmează să aibă încă un bebeluş. M-am bucurat că măcar m-a anunțat din timp, ca să mă pregătesc.

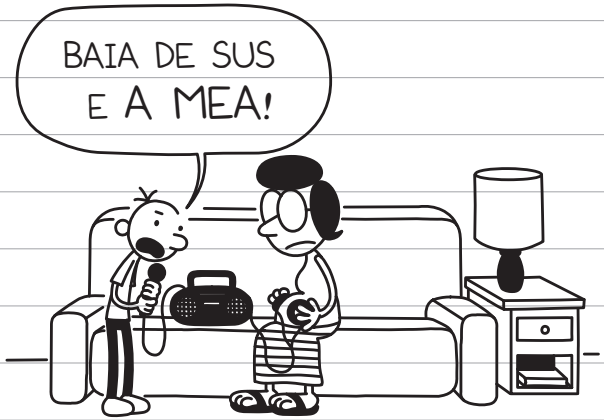

Când a apărut frățiorul meu Manny, toată lumea credea că e tare drăguț. Dar ce nu spune nimeni despre bebeluşi e că, după ce se nasc, au un ciot negru la buric, acolo de unde le-a fost tăiat cordonul ombilical.

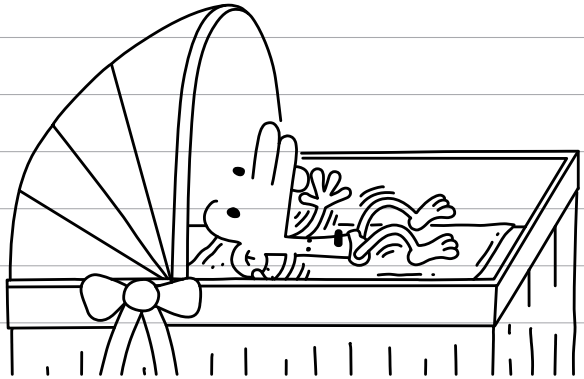

În cele din urmă, chestia aia se usucă şi cade, iar bebeluşul are un buric normal. Faza e că nimeni nu a găsit VREODATĂ ciotul lui Manny. Şi în ziua de astăzi, mă tot tem că o să apară pe undeva.

Când eram bebeluş, mama mă lăsa în faţa televizorului o oră pe zi, să mă uit la filmuleţe educative.

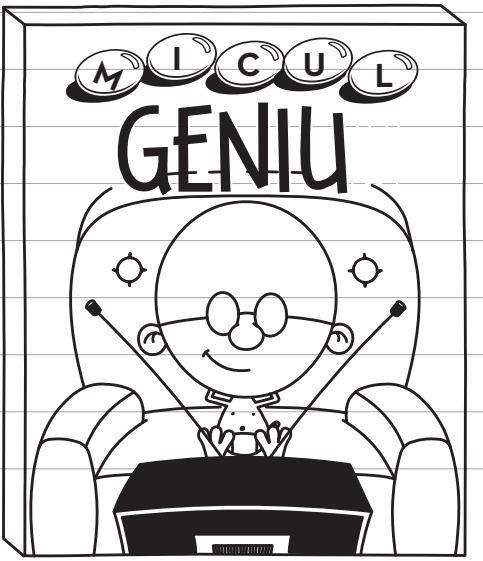

Nu ştiu dacă filmele alea m-au făcut mai deştept, dar măcar eram destul de deştept încât să schimb programul şi să văd ceva cu adevărat CA LUMEA.

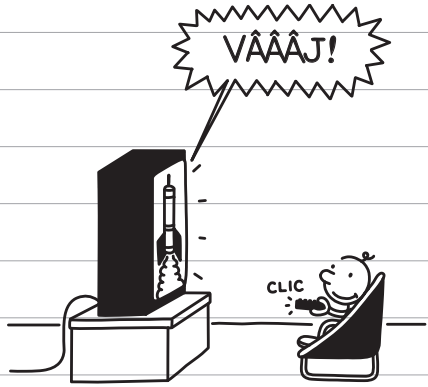
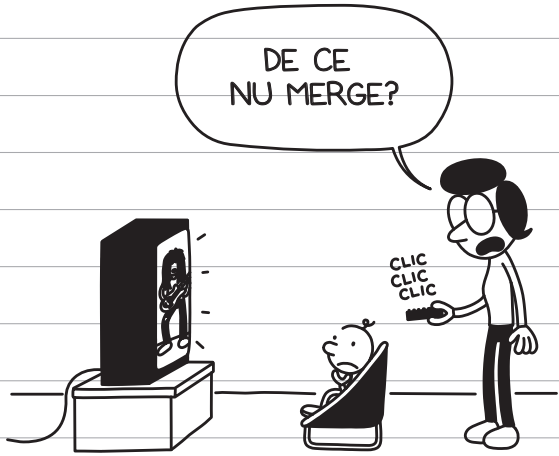
Ba chiar m-am prins cum să scot bateriile de la telecomandă, aşa încât Mami să nu mai poată da ÎNAPOI la filmulețele educative.